

PÁ~ELET NAD VELKOU LOUÁ½Ä•, KAPUT PC

PÁjtek, 06 duben 2018

A plno dalšího, co se na mne vÁ¾dy nabalí. Já jsem prostĚ magnet na prĚÄÄÄsery, to se jinak nedá napsat! Ale - musím pĚ™iznat, Á¾e jsem byla z toho, Á¾e nemĚÄ¾u kudlit, psát na kudlu, být s vámi - musím pĚ™iznat, Á¾e mne to dĚsštvalo. Jo, tak zaÄnu: v první Ä™adĚ poÄasím. Je tu hezky, ale tak, jako v ÄEechách tak pĚ™ed tĚdnem. PoÄasí se na pozitivních pĚt a padla...

Najednou jsem "musela" na pár dnĚ do New Yorku. Ne, nemohlo to poÄkat, takÁ¾e fofrem zaÄ™ídit vše potĚ™ebné. A jak to tak bývá, a asi se vším, pokud to nĚkde nespadne, tak se na to vícemĚnĚ kašle. MĚla jsem stolní poÄítaÄ, notebook, telefon. PomĚrnĚ bĚÄ¾ná vĚbava bĚÄ¾ného psavce. JenÁ¾e se to, zcela pĚ™irozenĚ, o porouchá, abych mluvila slušnĚ. A to se mi, pomĚrnĚ kompletnĚ, stalo pĚ™ed cca tĚdnem. Zahájil to ten stolní... No, taky jsem nechala pejska kastrovat, a kontrola teÄ pĚ™ipadla na den odletu. Respektive obrácenĚ :-). O tom, Á¾e jsem u asi mĚsíc nachcípaná, jsem obÄas nĚkde nĚco taky utrusila, ale oproti jiným jsem to zvládala celkem dobĚ™e... AÁ¾ v posledním tĚdnu (zase pĚ™ed tím odletem, o kterém jsem zatím nemĚla ani ánunk) se mi to zhoršila a byla mi vnucena další ATB. S pĚ™ipomenutím, Á¾e mi Ä™íkali, Á¾e holt jsem uÁ¾ na vĚky kolonizovaná... Naš nemusela nic moc balit, jen doklady, vzít a fofrem jen zkontrolovat laptop... A do kloaky: je v háji! Ano, byl, takÁ¾e jsem jen napsala kudlu na pĚ™íští den, s tím, Á¾e po pĚ™íletu sednu k tamĚjšímu PC a pohoda. Nevím, jestli mám ty prĚsery spojit, nebo to Ä™adit tak, jak to šlo? Ale vezmu to tak, jak na mne stĚleli - bylo to jak na paintballu. JenÁ¾e místo od barev jsem byla od prĚserĚ... Psa jsem v poÄtĚdku pĚ™edala své drahé kamarádce; kamarádka i jejího manÁ¾ela má rád, stejnĚ jako jejich hodnou feneÄku Cyndušku. Podle obdrĚených zpráv pacholek vyuÁ¾ívá kamarádÄiny dobroty neurekom: jako své výsostné loÁ¾e si vyhradil její polštĚmek pod hlavu. No, doufám, Á¾e toho zvykance vĚas usmĚrní... A zaÄal rej mých zmatkĚ: do taxíku (pĚ™íjel hned a tak já pĚ™edávala pes a jeho tašku a pelech, pĚ™es rameno tašku s laptopem, na záda baÄÄ¾ek s doklady atd.) jsem vlezla a hned zas vylezla, neb jsem si uvĚdomila, Á¾e jsem nezamkla byt. "Tak promiÄte, hned jsem zpĚt". Zamknout a zas do taxíku. JeštĚ neÁ¾ jsem tam vlezla, tak mi ten hodný mládenec Ä™íkal cenu jízdy z JiÄ¾ního MĚsta na letištĚ - max 360 KĚ, a já si uvĚdomila, Á¾e nemám s sebou Äeský peníze. A znovu "Tak promiÄte, hned jsem zpĚt." KoneÄnĚ jsme s odpíchli a za chvíli jsem byla na Havláku.

Odbavení jsem zvládla pohodvĚ, pak jen na to "prosvícení". V rámu jsem cinkala, byly to klíÄe v mé kapse. TakÁ¾e vyndat, extra škatulka a znovu. Fofrem jsem z tĚch vĚtších škatulí pobrala bundu, tašky, notebook a protoÁ¾e to mĚla za chvíli letĚt, klus dál... Pochod pĚ™es celý letištĚ do svého gejtů, kde jsem se koneÄnĚ usadila - ano, za pĚt hodiny na palubu, tak super. Ale pendrek super, zjistila jsem, Á¾e jsem, nejspíš cestou sem, potratila jednu dĚleÁitou legitimaci.... Nervy? Ty jsem uÁ¾ nemĚla. Tak rychle zpĚt, dívat se po zemi, jestli tam nĚkde Äirou náhodou leÁí ta legitimka. NeleÁela. A kterým vstupem jsem tam asi vcházela? To uÁ¾ na mne ale volala ta "tamĚjší olivrejovaná pracovnice": "Paní, to jsem ráda, Á¾e jste se vrátila, tady jsou ty klíÄe, co jste tu nechala..." DĚs. Já vĚbec nevĚdĚla, Á¾e jsem je tam nechala... No, pak se podívala ještĚ pod ten pás, kde leÁela vypadlá ta legitimace... Uznejte, Á¾e to byla neuvĚřitelná klika? Do letadla jsem vstupovala s vĚdomím, Á¾e pĚ™íštĚ Äidli, asistentka mi bude obÄas otírat slintající pusy a já se jen budu pĚ™íjemnĚ uculovat... V MnichovĚ jsme vystoupili na ploše, takÁ¾e nás od letadla odváÄel autobus. A tam, tam jsem dostala od nĚjakého toho ochránce všech svĚtových blbcĚ dárek. Mimo kvanta rusky, hodnĚ anglicky Äi jinak hovoÄtĚích, tam byla skupinka ÄtyÄ™ - pánové a podle všeho jejich manÁ¾elky. JasnĚ to bylo poznat: pánové zcela odevzdaní, manÁ¾elky v tĚÄkém pozoru, soustĚdĚné a vše sledující. VĚk kolem 50 - 60. Cca. KdyÁ¾ uÁ¾ jsme stáli v autobuse, mezitím ješ nastupovali další a další cestující, Ä™ekl najednou jeden pán, stojící hned vedle mne: "hele, dyk já mĚl s sebou baÄoh..." Nojo, nechal ho v letadle, v té pĚ™íhrádce nad sedadly. TakÁ¾e fofrem ven, fofrem k letadlu, které uÁ¾ bylo prázdné... Ale nakonec to dobĚ™e dopadlo. S manÁ¾elkami jsem soucítila, a hlavnĚ: udĚlalo mi úÄasnĚ dobĚ™e, Á¾e po zmatkĚ nejsem jen já... Cesta byla fajn, ale i kdyby nebyla, já uÁ¾ jen sedĚla a tĚšila se, aÁ¾ budu mít za sebou ještĚ ponĚkud sloÁitou cestu z Newarku na Manhattan. I to jsem nakonec zvládla, doma pak jen nĚco sníst a spát, spát, spát... ProtoÁ¾e jsem nespala od pondĚlka.

Nakonec dopadlo vše dobĚ™e, ten notebook je uÁ¾ opravenej - neuvĚřitelný sluÁ¾by - je opravenej od vĚerejšího zdejšího veÄera, ale já nebyla schopná.. TakÁ¾e dnes, je tu kolem osmé ranní, vám všem posílám zprávu ‐ kudlanka funguje, i kdyÁ¾ obÄas zaškobrtne...

d@niela

